

Levél Mesterházynak

2013 január 18. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Istenem, mióta vártam ezt a pillanatot. Hányszor reméltem, hogy ott álltok erdélyi, felvidéki, kárpátaljai, vajdasági, zuglói és isten tudja még milyen nehéz sorsú magyarjaink el?tt, és vezekeltek.

S?t arra vártam a leginkább, hogy abban a pillanatban majd megnyílik alattatok a föld, s aztán fintorogva mégis

kivet magából.

Csak azért, hogy megtudjátok, milyen trianoni magyarnak lenni.
Mégsem történt meg.

Kilenc évig kellett várnunk, míg végül megtettétek. Odajárultatok Markó Béla színe elé Kolozsváron, és ott vallottatok. Hogy természetesnek és jogosnak tartjátok az ellenetek tiltakozó fiatalok véleménynyilvánítását. Hogy új alapokra helyezitek nemzetpolitikátokat.

Az tetszett a legjobban, hogy azt is elismertétek, a nemzetpolitika sem a szocialista kormányok, sem az MSZP politikájában nem kapott kell? hangsúlyt, ezért jogosan kritizálták a baloldalt Magyarországon és a határon túl. Hogy 2004. december 5-én az MSZP egy rossz politikai kérdésre rossz választ adott, kárt okozva ezzel a magyar–magyar kapcsolatoknak, és olyan érzést keltve, amely joggal sértette a határon túl él? honfitársaitokat. Hogy ez olyan téves politikai döntés volt, amiért elnézést szeretnétek kérni mindenkit?l, akit ezzel megsértettetek.

Ti ezzel nem megsértettetek Attilám. Ti ezzel legyilkoltátok az álmainkat. Az ideált, hogy testvérek és egy nemzet vagyunk! És akkor most azzal jössz, hogy ti ezt mennyire nem is gondoltátok át?

Mikor higgyünk nektek, ha 2004-ben ezt szajkóztátok heteken át: „Az MSZP nemzetpolitikája: Ne fizessünk álmainkkal, mert nehezedik a lakáshelyzet! A kett?s állampolgárság a határon túliak számára nem megoldás, viszont az országnak és nekünk jelent?s teher.”

Most, kilenc év után meritek azt mondani, hogy nem kellett volna!?
Persze, hogy nem kellett volna!

Tudjátok, van a bocsánatkérés, és van, ami azt megel?zi. Utólag már a bocsánatkérés is csak olyan, mint a csók a halottnak. Miközben megbocsátani lehet ugyan, s?t, kell is.

Talán egyszer majd meg is fogjuk tenni, mert a bocsánat ugye, ahogy az igaz szeretet, feltétel nélküli.
De amíg megbocsátunk, mégis elgondolkodunk szépen azon is, hogy ez nem véletlenül gy?löletkarmesteretek legújabb húzása-e?

Attilám, tedd a kezed szíved feltételezett helyére: nem hívott-e az elmúlt napokban Ron félre egy áporodott sarokba, és nem mondta-e azt, hogy eljött az ideje a köldöknézésnek? És te még el is hitted ennek a kérges lelk? heccmesternek, hogy most és éppen a te fejedre kell hamut szórni? Hát jól megúszta a Laci, az Ildikó, meg a Fletó is.

Legyen, hogy te viszed el a balhét, de hülyének ne nézzétek a magyart! Hogy ti majd elmentek kincses Kolozsvárra, és az igazságos Mátyás szül?városában – apropó, hallottatok már e dics? uralkodónkról, vagy igaz szocialistáknak ne emlegessek királyokat? – azt hazudjátok, megbántatok mindent, és ezután majd bármit is ellenkez?leg tesztek és gondoltok ezért az általatok lerongyosított nemzetért?

Adná a Jóisten, hogy komolyan gondoljátok. Hogy végre komolyan felfogjátok, milyen gonosz játékot ?ztetek velünk éveken át. Hogy megérezzétek annak a gombócnak a keser?ségét, amit úgy tuszkoltatok le a torkunkon 2004. december 5. estéjén, hogy közben fuldokoltunk a könnyeinkt?l, és nem bírtuk felfogni, hogy mi már a mieinknek sem kellünk.

Tudod Attilám, tényleg bátor húzás volt. Ahhoz képest, hogy rosszabbul is végz?dhetett volna, simán kijöttetek a csávából. Köszönhetitek a kolozsvári román rend?röknek, akik megvédtek a feldühödött erdélyi magyaroktól. Azoktól, akik tudják, miként dobog egy magyar ember szíve.

A meteorológusok ismét nagy havazásra figyelmeztetnek. Azt kellene most csinálni (mert ti úgyis belehúztok, és mindent megcsináltok), hogy beszereztek néhány tucat piros hólapátot, és szembementek a téllel.
Annak talán lenne értelme, s vezeklésnek sem lenne utolsó.

De nem kérünk sem a régi, sem az új nemzetpolitikátokból, s?t semmilyen agymenésetekb?l.
Sokat ne reméljetek a kolozsvári húzástól.
Szavazatszámban sem.

Kristály Lehel - magyarhirlap.hu

Ajánló